

2. византийският императоръ отъ своя страна се задължилъ да изпраща всѣка година Симеону въ известно време богати подаръци въ пограничния градъ Девелтъ (ю.-з. отъ Бургасъ при днешното село Якезли), гдето да се явяватъ нарочити пратеници на българския князь, за да ги получатъ и отнесатъ, и 3. направена била и териториална отстъпка, именно, отстъпена била приморската покрайнина между Черно море и Странжа-планина, и приморският градъ Мидия станалъ пограниченъ между България и Византия, обаче градоветъ Агатополю, Созополу и Девелтъ останали пакъ въ византийски рѣце. Макаръ че съ тия три точки едва ли се изчерпвали всичкитѣ условия на мирния договоръ, все пакъ тѣ ясно показватъ, че Симеонъ напълно постигналъ целта си: той не само си отмѣстилъ на византийския императоръ за вѣроломната му постѣпка спрѣмо него, но го и принудилъ да склучи такъвъ миръ, съ който неговото честолюбие се напълно удовлетворило; защото, макаръ византийското правителство често пѣти и да прибѣгвало къмъ задължения, подобни на горнитѣ, всѣки пѣтъ, когато е искало да поддържа миръ съ разни народи, опасни за империята, все пакъ въ очитѣ на Симеона Византия, която се признала за победена, сега ставала негова данница, а главно, споредъ тоя договоръ, Симеонъ влизалъ въ такива отношения спрѣмо империята, че отъ него зависѣлъ мирътъ между дветѣ съседни държави.

Най-голъмо разширение на българската държава и договорътъ съ Византия въ 904 г. — И наистина, склучения въ 896 г. миръ съ империята Симеонъ спазвалъ въ смисълъ, че въ течение на 17 години, до края на Лъвовото царуване, не предприемалъ никакви военни акции противъ Цариградъ, но не и къмъ другитѣ византийски владения на полуострова. Докато Лъвъ VI билъ заетъ съ борбата си противъ арабитѣ, българският князь не пропускалъ нито единъ удобенъ случай, за да го експлоатира въ своя полза, да разшири границитѣ на държавата за смѣтка на Византия. За два такива случая споменува сжщиятъ Лъвъ Магистъръ въ едно писмо до по-сетнешния императоръ Романа Лакапина.

За първия случай казва, какъ той, като императорски делегатъ, сполучилъ „да изтрѣгне, пророчески казано, изъ устата на лъва като ухо“, т. е. отъ рѣцетѣ на българския господарь, „30 крепости въ Драчската област и да ги поднесе на императора като подарѣкъ“. Тукъ въпросътъ се касае до територия въ областта на гр. Драчъ, която, като окупирана отъ българитѣ или доброволно присъединила се къмъ българската държава, се оспорвала у Симеона. Съ присъединението на една частъ (вѣроятно юго-източната) отъ Драчката област Симеонъ, очевидно, искалъ да подготви завоеванието на самия Драчъ — главната политическа и търговска база на ромеитѣ на Адриатика, който, откакъ българитѣ при Бориса излѣзли на Адриатическо море между рр. Семени и Воюса, билъ откъснатъ отъ другитѣ владения на империята, и по тоя начинъ окончателно да унищожи византийската властъ въ западната частъ на полуострова.

Вториятъ случай се отнася къмъ 904 г., когато гр. Солунъ, следъ като билъ превзетъ, ограбенъ и напуснатъ отъ арабитѣ начело съ ренегата Лъва Триполита, а сжщо оставенъ безъ всѣка помощъ отъ Цариградъ, български и славянски отреди се опитали съ помощта на близкитѣ до Солунъ славянски воеводи да окупиратъ съ намѣрение да го заселятъ и по тоя начинъ да го обърнатъ въ чисто славянски градъ. Императоръ Лъвъ VI трѣбало да употреби всички усилия, за да не допусне да бжде завзетъ отъ българитѣ тоя толкова важенъ градъ въ империята; въ противенъ случай това би значило, българитѣ окончателно да се закрепятъ на Бѣло море, отгдето тѣ биха могли лесно да